

MALI OGLASI

zabojnik, primeren za čebelnjak (2,5 x 3 m), tel.: 031/501 801 (po 19. uri).

AŽ-panje 10-satne, tel.: 051/372 721.

Zbite, lepljene, vrtane, zažičene ali nezažičene AŽ-, LR- in DB-satnike ter cvetlični, gozdni in kostonjev med (Litija), tel.: 031/533 939.

AŽ-satnike, lipove, ugodno, tel.: 041/995 953.

Novo, rogličene satnike, po ugodni ceni, tel.: 040/217 542.

6-satno točilo, samoobračalno, AŽ, Kirar, ter 8-satno točilo, AŽ, reduktor, obe smeri vrtenja, tel.: 041/729 319.

8-satno samobračalno točilo LR-, skoraj nerabljeno, iz nerjavne pločevine, proizvajalca Evrotom Srbija, tel.: 041/383 020.

Čebelarstvo tehtnico, tel.: 051/335 692.

Apilift za nakladanje nakladnih panjev in prevoz mediščnih naklad do točilnice, tel.: 031/652 829.

PVC vrče, 25 l, z A-testom, primerne za med, tel.: 041/335 684.

KUPIM

Večjo količino satnikov, vrtanih na 6 lukenj, z utorom, tel.: 05/300 55 81.

5 enakih 9-satarjev, dobro ohranjenih, tel.: 041/830 008.

Starejše AŽ-panje, 10-satarje, tel.: 040/876 394.

Rabljen Kirarjev panj ali druge stare panje (ne AŽ- ali LR-), starinsko čebelarstvo opremo ter medovite rastline, mogoča menjava za med, tel.: 03/810 60 06 (po 20. uri).

Napravo za hladno vlivanje satnic in nezbite, nezvrtane AŽ-satnike in knjigo Josip Belčič:

Moj način čebelarjenja, tel.: 041/487 742.

Revije Slovenski čebelar in drugo čebelarstvo literaturo od leta 1873–1970, mogoča izmenjava, tel.: 051/611 377.

PODARIM

Čebelnjak 5 x 3,7 metra, tel.: 041/487 742.

Čebelarški časopis »Pčela«, letnika 1990 in 91, ter nekaj števil letnika 1989, tel.: 041/263 547.

VABIMO

Ogled novosti, zanimivo predvsem za ljubiteljsko čebelarjenje z AŽ-panji: www.cebelarstvo-grom.com/marjan.debelak

ČD Domžale vabi na čebelarški družabni večer, ki bo 28. 12. 2011 ob. 18. uri, prijave in informacije po tel. št.: 040/209 004 (g. Mihelič).

V SPOMIN

Rudolf Galob (1900–1986)

Ob 25. obletnici smrti se spominjamo veterana in pionirja čebelarjenja v Mežiški dolini Rudolfa Galoba, sicer tudi učitelja, šolskega upravitelja in ravnatelja OŠ Mežica. Rojen je bil leta 1900 na Brnci pri Beljaku na avstrijskem Koroškem. Njegov oče, ki mu je Rudolf že kot otrok pomagal čebelariti, je bil navdušen in napreden čebelar, ki je že leta 1911 pri A. Žnideršiču naročil prve AŽ-panje. Zaradi dejavnega dela za interese Slovencev pred koroškim plebiscitom so ga leta 1918, dva meseca pred maturo, izključili iz vseh avstrijskih šol, zato je moral učiteljske končati v Ljubljani. Leta 1921 je dobil službo učitelja v Mežici, kjer si je pozneje ustvaril družino in kjer je tudi pokopan.

Delo Rudolfa Galoba na področju čebelarstva je bilo izjemno plodovito. V sebi je združeval veliko ljubezen do čebel ter smisel za sprejemanje in razvijanje novosti, izjemne pedagoške sposobnosti pa so mu omogočile, da je svoje znanje in izkušnje prenašal na druge čebelarje in podmladek.

Na Koroškem so ob njegovem prihodu čebelarili skoraj izključno s kranjiči, splošno mnenje o AŽ-panjih pa je bilo, da »v teh kištah čebele ne uspevajo«. V letih 1924/25 je zato dal na svoje stroške

izdelati 25 panjev, in to so bili na Koroškem prvi panji s premičnim satjem. Priskrbel si je tudi material za satnice in pozimi leta 1925 skupaj s člani čebelarstva pripravil tečaj za vdelovanje satnic ter izdelavo slamnatih blazin za AŽ-panje. Prazne, s satnicami opremljene panje so potem prevzeli posamezni čebelarji, vanje naselili čebelje družine ter z njimi čebelarili do jeseni. Tisti, ki bi se jeseni odločili, da bodo nadaljevali čebelarjenje v AŽ-panjih, naj bi mu plačali ceno panja in satnic, v nasprotnem primeru pa bi od njih sam odkupil čebeljo družino z medom. Ker so bili pred zimo panji polni čebel in medu, so jih čebelarji obdržali. Tako je v Zgornjo Mežiško dolino prodrlo čebelarjenje v AŽ-panjih.

Leta 1923 je prevzel tajniške posle čebelarstva podružnice Mežica, leto pozneje pa je postal član širšega odbora ČD v Ljubljani. Leta 1928 je prejel častno priznanje za strokovna predavanja, ki jih je izvedel na občnih zborih čebelarstev podružnic v Me-

V SPOMIN

žiški dolini, na Muti in v Slovenj Gradcu, leta 1929 pa je na jubilejni kmetijski razstavi prejel bronasto odličje za razstavljen vresin med.

V širšem odboru ČD za Slovenijo v Ljubljani je sodeloval do leta 1940.

Med okupacijo je bil zaprt v gestapovskih zapirah v Celovcu ter bil skupaj z družino določen za internacijo v Dachau. Izselitev družin iz Zgornje Mežiške doline sta preprečila rudniški direktor in župan Mežice, to pa mu je verjetno rešilo življenje. Po osvoboditvi se je začelo drugo zelo plodovito obdobje njegovega dela in ustvarjanja. Leta 1945 je sodeloval pri reorganizaciji čebelarke organizacije v Sloveniji, leta 1953 pa pri ustanovitvi ČD za Zgornjo Mežiško dolino, v katerem so se združile čebelarke družine Črna, Mežica, Prevalje, Šentanel in pozneje tudi Ravne na Koroškem.

Leta 1954 so v Jugoslaviji prvič odkrili nevarno čebeljo bolezen »pršičavost«. Pri zdravljenju in zatiranju te bolezni na Koroškem je Rudolf Galob dejavno sodeloval z Veterinarskim zavodom iz Ljubljane, organiziral obširne priprave in tečaj za preglednike, zbiral vzorce, soustvarjal pravilnik o delu, sodeloval pri popisu čebelarstev na območju Koroške in organiziral predavanja o zdravljenju čebel. Bil je član odbora in komisije za zatiranje čebeljih kužnih bolezni pri Okrajni zadružni zvezi Maribor, leta 1958 pa je vodil dimljenje. Tovrstne akcije so potekale do leta

1967. Ker je čebele zdravil tudi na območju vzdolž državne meje, je sodeloval tudi z Avstrijsko čebelarško zvezo v Celovcu. Zaradi njegovega prizadevanja in uspešne organizacije je bila pršičavost zatrt na obeh straneh meje.

Svoje ime in delo je zastavil tudi pri reševanju težav, ki jih je koroškim čebelarjem povzročalo odmiranje čebel zaradi onesnaževanja okolja iz Rudnika Mežica in Železarne Ravne z industrijskimi plini. Trud je bil delno poplačan, saj so čebelarji dosegli vsaj izplačila odškodnin, če že škode ni bilo mogoče občutno zmanjšati. Do leta 1969 je deloval v širšem odboru ČD za Mežiško dolino in v odboru ZČD Slovenije v Ljubljani. Bil je sistematičen preučevalec tako čebelarke zgodovine kot tudi sodobnih metod čebelarjenja, zavzet in skrben kronist razvoja čebelarstva v Mežici in na Koroškem, trudil se je z vnašanjem novosti in tudi z vzgojo čebelarkega podmladka.

Leta 1963 je prejel odličje Antona Janše I. stopnje, leta 1965 posebno priznanje ČD Mežica, leta 1972, ob 100-letnici kmetijskega šolstva v Mariboru, pa še priznanje za strokovno in organizacijsko delo na področju čebelarstva. Še posebej je cenil priznanji ČD Črna in ČD Žerjav, ki sta ga imenovala za častnega člana. Ob 80-letnici obstoja ČD Ravne je prejel posebno priznanje za izjemne zasluge pri razvoju čebelarstva.

ČD Mežica

OSMRTNICE

ZDRAVKO REŽUN 1928–2011

Junija, ko so bile čebele na vrhuncu svojega razvoja, je prenehalo biti srce našega dobrega prijatelja, čebelarja Zdravka Režuna. Od njega smo se poslovili na zagorskem pokopališču.

Zdravko se je rodil leta 1928 v znani družini Režun v Spodnjih Znojilah pod Čemšeniško planino. Bil je šesti izmed trinajstih otrok. Pred drugo svetovno so v šolah uporabljali za dandanes čudne vzgojne metode, s šibo ali z nategovanjem ušes, posledice tega pa je na enem ušesu čutil vse življenje. Ko je odslužil triletni

vojaški rok, se je leta 1951 zaposlil v rudniku Zagorje in tam ostal vse do upokojitve. Ustvaril si je družino in si v Potoški vasi zgradil topel dom. Kot zidar samouk je številnim pomagal pri graditvi njihovih domov.

Čebelariti je začel leta 1955. Najprej je postavil majhen čebelnjak ob hiši, pozneje pa višje nad hišo še večjega. Bil je vesten in skrben čebelar. Rad se je udeleževal različnih predavanj in izletov. Takoj se je včlanil tudi v ČD Zagorje. Ko smo zagorski čebelarji začeli graditi svoj dom na Izlakah, je pri zidavi prostovoljno pomagal tudi Zdravko.

Njegova življenjska pot je bila pestra, saj je svoje moči razdajal za številne dejavnosti. Čebelarji in prijatelji ga bomo ohranili v lepem spominu. ČD Zagorje ob Savi

MIHA DEŠMAN 1926–2011

Na pragu pomladi, 4. aprila 2011, se je sredi dela nenadoma ustavilo srce našega prijatelja Mihe. Rodil se je v Robanovem kotu na Solčavskem, visoko pod vršaci Kamniško-Savinjskih Alp, kjer je bilo čebelarjenje že večstoletna tradicija. Svojo prvo čebeljo družino – kranjiča – je dobil že pri desetih letih in kmalu je povečal njihovo število.

Poklic gozdarja ga je pripeljal v Gornji Grad. Tam se je ustalil, si kupil dom, zaživel družinsko življenje in še naprej čebelaril s približno 20 panji. Čebele so mu prinašale posebno notranjo sprostitiv. Član našega ČD je postal leta 1956. Dejavni je bil tako v upravnem kot nadzornem odboru